

[truth]LINK

7

Călătorie către
inima lui Dumnezeu

descoperă.conectează-te.experimentează

7 CĂLĂTORIE CĂTRE INIMA LUI DUMNEZEU

DESCOPERĂ

Calea către cel mai strălucitor destin posibil nu este un mit, iar sanctuarul pe care Dumnezeu l-a oferit poporului Israel este harta pe care El ne-a lăsat-o pentru această călătorie.

UN DRUM SIMBOLIC

Fiecare ființă omenească își dă seama la un moment dat că este „pierdută” pe tărâmul realității, simțind că viața trebuie să fie mai mult de *atât* – mai mult decât goliciune, amărăciune, viciu, relații frânate și durere neconținută; cu toții tânjim după o cale sigură prin viață către un loc mai bun, către libertatea și dragostea pentru care știm că am fost creați. Conform Bibliei, așa cum am descoperit în studiile anterioare, am fost făcuți pentru o relație vie, de dragoste, cu Cel care ne-a creat. Problema este că am fost „înstrăinați” de Dumnezeu prin „păcat” (Efeseni 4:18). Biblia spune că „_____ voastre pun un _____ de despărțire între voi și Dumnezeul vostru” (Isaia 59:2).

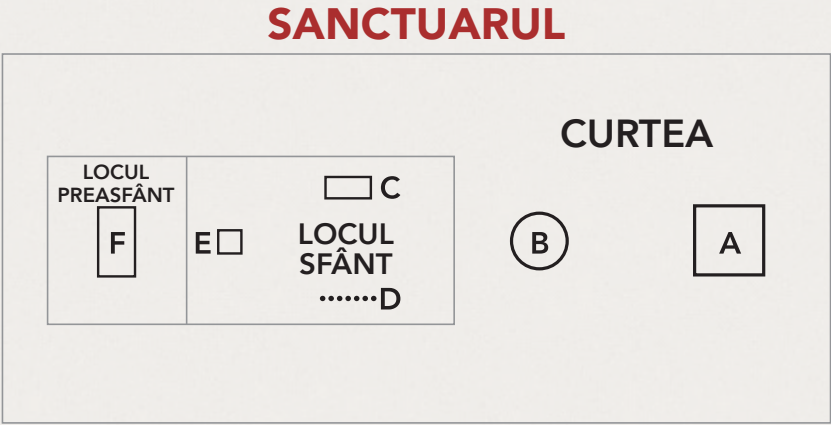
Din fericire, Dumnezeu ne-a oferit un fel de hartă spirituală care descrie drumul pe care l-a făcut ca să ne salveze și pașii pe care trebuie să-i facem noi pentru a-L urma. Ne-a lăsat această hartă sub forma unei parabole foarte ingenioase, și totuși simplă, numită „sanctuar”.

„Dumnezeule, _____ Tale sunt _____!” (Psalmii 77:13)
(n.tr.: versiunea NKJV redă versetul puțin diferit: „Calea Ta, O Doamne, este în Sanctuar”).

Cuvântul ebraic tradus prin „căile” este *derek*, și înseamnă cale, transmițând ideea de *călătorie*. Așadar, conform Bibliei, sanctuarul descrie o cale. Nu este vorba de o cale în sensul propriu, desigur, ci de o experiență pe care suntem invitați să o avem, deplasându-ne de la starea noastră pierdută, înstrăinată de Dumnezeu, către o relație refăcută cu El. Așadar, haideți să vedem în ce constă călătoria.

Mai întâi, observăm că sanctuarul era compus din trei subîmpărțiri, delimitate de câte o perdea, având de la un capăt la altul, șase obiecte de mobilier simbolice (Exodul 26-27).

- 1. Curtea, cu (a) altarul de aramă, sau altarul pentru jerfe, și (b) ligheanul, sau vasul pentru spălat.
- 2. Locul Sfânt, în care se aflau (c) masa cu pâinile, (d) sfeșnicul cu șapte brațe și (e) altarul tămâierii.
- 3. Locul Preasfânt, care conținea (f) chivotul legământului.

Fiecare subîmpărțire simboliza o fază specifică a planului de mântuire și fiecare piesă de mobilier simboliza un aspect specific al lucrării făcute de Isus în favoarea păcătoșilor, mai ales în favoarea celor ce-L urmează în această călătorie. Folosind următoarele versete din Noul Testament, găsiți semnificația pe care o are fiecare obiect din sanctuar, în contextul lucrării lui Isus și al planului de mântuire.

Fiecare dintre cele trei părți ale sanctuarului era delimitată printr-o perdea, care arăta spre Isus; El a declarat despre Sine: „Eu sunt _____. Dacă _____ cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9). Aplicând acest simbolism la sanctuar, apostolul Pavel declară că prin Isus avem o „_____ nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin _____ dinăuntru, adică _____ Său” (Evrei 10:20).

Ritualul principal de la sanctuar era sacrificarea mielului pe altarul de aramă. Arătând spre Isus ca jertfă pentru păcatele noastre, Ioan Botezătorul declară: „Iată _____ lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

Vasul cu apă care era folosit pentru spălarea ceremonială ne învață despre „_____ și prin _____ făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5).

Masa din Locul sfânt, pe care erau așezate mereu pâini proaspete, arăta spre Isus care a zis: „Eu sunt _____ vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35).

Sfeșnicul cu șapte brațe era mereu aprins pentru a oferi lumină în sanctuar. Isus a spus despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Altarul tămâierii arăta spre un aspect specific al experienței creștine: „I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu _____ tuturor sfinților” (Apocalipsa 8:3).

Cele Zece Porunci, cele zece principii veșnice ale lui Dumnezeu care au fost gravate pe table de piatră, erau ținute în Locul Preasfânt, într-o cutie aurită numită chivotul legământului. Acestea simbolizau, de fapt, dorința lui Dumnezeu de a așeza legea Sa într-un alt loc: „Voi pune legile Mele în _____ lor și le voi scrie în _____ lor” (Evrei 10:16).

SERVICIUL ZILNIC ȘI CEL ANUAL

Prin ciclul anual de ceremonii simbolice care se derulau aici, sanctuarul descria întreaga istorie a mântuirii. Toate dimensiunile esențiale ale planului divin de a salva omenirea și de a eradica răul erau descoperite printr-o serie de simboluri. Sanctuarul se afla în centrul taberei israelite. Din toate cele patru puncte cardinale se putea vedea zidul înalt de pânză albă care înconjura sanctuarul, comunicând realitatea tristă că păcatul îi separa pe oameni de Dumnezeu, dar și faptul că El a oferit o cale de răscumpărare prin care relația poate fi refăcută.

Serviciul zilnic (Leviticul 1-4). În fiecare zi, dimineața și seara, se aduceau jertfe pentru păcatele oamenilor, în general. Pe lângă aceste jertfe, israeliții puteau aduce individual animale fără cusur, pentru a le jertfi. Punând ambele mâini pe capul victimei nevinovate, păcatul era mărturisit, simbolizând transferul vinei de la păcătos la înlocuitor. Apoi, cel ce păcătuse realiza actul dureros de înjunghiere a animalului, arătând astfel că păcatul nostru avea să-L coste pe Dumnezeu suferință și moarte. O parte din sânge era luată de preot într-un vas. Mielul junghiat era pus pe altarul pentru jertfă și ars definitiv. Acum, păcătosul era liber de povara vinei sale. Apoi, preotul continua ritualul, spălându-și mâinile și picioarele în lighean. După aceasta, ducea vasul cu sânge în Locul Sfânt. Ajuns acolo, cu multă atenție, făcea un lucru plin de însemnătate. Își afunda degetele în sânge și stropea perdeaua care acoperea

Locul Preasfânt de șapte ori; acest gest era o asigurare profetică ce arăta că o ispășire desăvârșită pentru păcat avea să fie făcută de sângele lui Mesia. Zi după zi, de-a lungul anului, ceremonia aceasta era repetată.

Serviciul anual (Leviticul 16): Apoi, o dată pe an, era sărbătoarea *Yom Kippur*, Ziua Ispășirii. În acea zi culminantă, se făcea o ceremonie specială care arăta spre rezolvarea definitivă a problemei păcatului, spre refacerea deplină a relației rupte dintre Dumnezeu și omenire și spre eradicarea totală a răului. „De Rosh Hashanah (Anul Nou), Dumnezeu scrie destinul fiecărei persoane pentru anul care urmează într-o carte – Cartea vieții – și așteaptă până la Yom Kipur pentru a sigila verdictul.” (wikipedia.org, *Yom Kippur*). Așadar, Ziua Ispășirii era ziua recunoașterii finale, sau a judecării, în care cazul fiecărei persoane era clarificat. Când tot poporul se aduna în jurul sanctuarului, doi țapi erau aduși în fața preotului. Unul era numit „pentru Domnul”, iar celălalt era țapul ispășitor (Azazel, în ebraică). Țapul pentru Domnul era junghiat, arătând spre jertfa lui Isus de pe cruce. O parte din sângele lui era adus în Locul Preasfânt și stropit de șapte ori pe capacul ispășirii aflat deasupra legii care fusese călcată, arătând astfel că o ispășire desăvârșită și finală a fost făcută pentru toate păcatele mărturisite de Israel de-a lungul aceluiași an, în serviciul zilnic. Apoi, marele-preot își punea mâinile deasupra țapului ispășitor și mărturisea toate păcatele oamenilor. Spre deosebire de primul țap, țapul pentru **Azazel** nu era junghiat. Acesta era trimis într-un ținut nelocuit, unde avea să moară în pustiu, în singurătate. Pentru că țapul pentru Azazel în mod clar **nu** era pentru Domnul și pentru că sângele lui nu era vărsat, Azazel trebuie să simbolizeze un alt personaj care poartă responsabilitatea pentru existența răului și pentru căderea omului. Poporul evreu din vechime și cercetătorii evrei, până în ziua de azi, au înțeles că **Azazel** trebuie să fie un simbol pentru Satana, sursa răului și ispititorul omenirii (vezi wikipedia.org, despre **Azazel**). Astfel, Ziua Ispășirii simboliza ultima parte a istoriei umanității, când păcatul și Satana, sursa răului, vor fi în sfârșit nimiciți.

Discuție: dacă moartea lui Isus pe cruce împlinește etapa „curții” a planului de mântuire, și dacă înălțarea Lui ca mare-preot împlinește a doua etapă, din Locul Sfânt, care este etapa planului de mântuire în timpul căreia trăim acum, și care corespunde Locului Preasfânt? Vezi Daniel 7:9-10; Apocalipsa 14:6-7; Evrei 10:1-25.

CONECTEAZĂ-TE

Într-o izbucnire epică de frumusețe cerească,
toate simbolurile sanctuarului converg în
Hristos, împlinindu-se în mod desăvârșit.

Am citit în Psalmii 77:13 că Dumnezeu Își are calea în sanctuar. Isus a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Descriind călătoria pe care a făcut-o de la Tatăl până la noi și înapoi la Tatăl, El a spus: „Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și mă duc la Tatăl” (Ioan 16:28). Urmărind călătoria descrisă de sanctuar, vedem că Isus a venit din Locul Preasfânt în „tabăra” de pe acest pământ, care era despărțită de Dumnezeu. Apoi a mers înapoi în Locul Preasfânt pentru noi, invitându-ne să-L urmăm pe calea pe care a deschis-o pentru noi; trecând de perdea, ajungem în curte, unde întâlnim jertfa Lui dezinteresată, adusă în favoarea noastră pe altarul pentru jertfe; mai departe ajungem la ligheanul curățirii morale, în Locul Sfânt, unde avem parte de pâinea vieții, la sfeșnicul cu șapte brațe, unde avem parte de lucrarea de iluminare a Duhului Sfânt, și mai departe ne putem apropia de Dumnezeu prin rugăciune la altarul tămâierii; în final, ajungem în Locul Preasfânt, unde Legea dragostei Lui este scrisă în inimile noastre.

EXPERIMENTEAZĂ

Vreau să fac această călătorie către inima lui Dumnezeu,
simbolizată prin pașii descriși de sanctuar.

Ce lucru uimitor este faptul că Dumnezeu mă iubește atât de mult, încât a creat o cale prin care relația mea cu El să fie pe deplin refăcută! „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijină” (Psalmii 63:1,2,8).